

LETTERA

Aquesta serà una secció dedicada a recollir aportacions literàries -poesia o prosa- d'autors de la Conca de Barberà.

En aquesta aparició del PODALL no podíem començar millor que amb la publicació d'uns poemes de Josep Civit i una narració d'Enriqueta Moix, ambdós, hores d'ara, els més destacats literats de casa nostra, amb nombroses edicions de la seva producció literària i reconeguts en diferents certàmens, on han obtingut destacats premis.

UN DIA D'AQUESTS

No sabem on i com
però remuntarà, sens dubte,
i és del tot inútil brandar
treballades cuirasses de maduresa.

La sageta d'una traició tensada
des dels arcs de la infantesa

ens destrossarà el **cor**.

Josep Civit i Mateu

VIATGE AL COR DE LA CEBA

Capes i més capes d'insatisfacció,
un gruix impenetrable oculta
l'ansiada polpa
del desig veritable.

I si mil
vides visquéssim, mil
vegades marraríem just
al límit del mateix desert.

Encara que brollessin fabuloses
deus de cada **llàgrima**.

Josep Civit i Mateu

Montblanc

EL PREMI LITERARI

Aquell dia quan vaig arribar a casa el primer que vaig fer, va ser obrir la bústia i com sempre, hi vaig trobar propaganda i cartes dels bancs. Al repassar la correspondència em vaig adonar que una de les cartes venia de l' Ajuntament de Terrablanca.

Em va estranyar i al moment la vaig obrir. Eren les bases d'un concurs literari, concretament d'un concurs literari de poesia dotat amb tres mil euros.

Primer vaig pensar que s'havien equivocat, però al comprovar el nom del destinatari vaig veure que efectivament, era el meu nom. Per què m'havien enviat aquella carta? No ho entenia, però tampoc hi vaig donar més importància. Vaig continuar obrint les altres cartes i totes eren rebuts i factures que m'havien deixat els contes en números vermells.

Em vaig posar a preparar el dinar i al moment de parar taula vaig treure tots els sobres i papers que hi havia deixat al damunt . Els vaig agafar i els vaig tirar a la brossa. Un d'ells va caure al terra i quan el vaig recollir, em vaig adonar que era el paper del concurs literari.

Aquell paper tornava a estar entre els meus dits i el vaig tornar a llegir. Potser no era una mala idea presentar-me a aquell concurs, de perdre no hi perdia res i si el guanyava, eren tres mil euros que em taparien uns quants forats. Va, quina tonteria! Com podia pensar en guanyar un concurs literari!

De fet feia molts anys que escrivia i tenia un munt de poemes guardats en un calaix. Eren uns poemes molt intimistes i senzills, a més no tenien cap mètrica, ni cap rima, fins i tot potser eren infantils.

Com podia jo presentar-me a un concurs amb la quantitat de bons escriptors que hi hauria? Només hi aniria a fer el ridícul.

Però per què no ho podia provar? Així que vaig anar al calaix dels poemes i vaig començar a remena'l . Tenia tots els poemes deixats allí de qualsevol manera. Els vaig treure i els vaig ordenar una mica.

Vaig començar a llegir aquells poemes i se'm van despertar sentiments que ja havia oblidat, eren uns poemes vius que s'havien construït de mica en mica. Vaig pensar que els podia passar a l'ordinador i corregir, després de tot, no estaven tan malament.

Els vaig imprimir i els vaig apilar. En total eren quaranta-dos poemes. Me'ls vaig mirar un i altre cop. Em semblava impossible que aquells fossin els poemes trets del calaix. Tenia la sensació de tenir una gran obra entre les mans. L'obra d'un gran escriptor. Com podia haver aconseguit escriure aquells poemes? Com el meu cap havia lligat aquelles paraules fins a obtenir un conjunt de frases plenes de sensacions?

L'obra no tenia títol. Era qüestió de pensar-ne un de curt i expressiu. Un títol que digues moltes coses i alhora no digués res. Ja el tenia! "Tot i res", l'obre es diria "Tot i res"!

Vaig buscar un parell de cartolines per enquadrar i al davant, centrat al mig, hi vaig posar el títol amb lletres grosses i negres. Ho vaig grapar tot i enquadrat d'aquella manera,

semblava un vertader llibre. Em sentia orgullosa de la meua obra i me la mirava un i altre cop.

Finalment vaig optar per presentar-me al certament literari. Per què no ?

Així, que vaig preparar tota la documentació que em demanaven i la vaig enviar per correu certificat.

La meua vida continuava i encara que sempre estava molt enfeinada, intentava trobar una estona de lleure per escriure. Les meves neurones d'escriptora havien despertat.

La meua imaginació cercava els fets quotidians i així, podia dibuixar en un full una infinitat de paraules que donaven sentit a una determinada forma de viure.

Em sentia escriptora i encara que ningú ho sabia, jo era plenament feliç vivint aquella realitat.

Un dia va sonar el telèfon i una veu que m'era totalment desconeguda va preguntar per mi. Després es va identificar com el regidor de cultura de l' Ajuntament de Terrablanca. De sobte, vaig recordar el nom de l' Ajuntament. Era el del concurs literari!. En prou feines el sentia però vaig entendre que jo havia quedat finalista del concurs i que estava invitada al lliurament de premis que tindria lloc el proper diumenge en el mateix Ajuntament.

Primer em vaig quedar aturada intentant recordar el que m'havien dit. No m'ho podia creure! Jo, finalista d'un premi literari? Intentava tranquil·litza'm, sols era finalista, això no significava que hagués guanyat cap premi. Però era finalista! La meua obra era una de les millors!

De sobte, vaig tenir un dubte. On es trobava aquell poble de Terrablanca? Primer que res vaig mirar l'enciclopèdia. Vaig començar a buscar aquell nom, però no el vaig trobar. Després vaig pensar que el podia cercar per internet, Vaig trobar tres municipis amb el nom de Terrablanca, un es trobava a la província de Lleida, l'altre a la província de València i el darrer a l'illa de Mallorca.

En el sobre que vaig enviar hi vaig posar les dades , però no les recordava. A més el nom de la província no el vaig escriure, perquè sols tenia el codi postal. Tenia que buscar els papers de les bases, allí hi trobaria l'adreça o almenys pel codi postal la podria trobar.

Vaig buscar per a tot arreu però el paper no va sortir, després vaig recordar que l'havia llançat. Com podia haver-lo llançat? Ara no tenia ni el telèfon ni l'adreça ni res.

Vaig intentar recordar el nom del premi. Com es deia? Era el nom d'un famós escriptor, però no recordava quin.

Després de molt de rumiar vaig recordar que el premi es deia Àngel Guimerà. Vaig poder trobar una web on hi havia tota la descripció del premi, així com també l'adreça.

El poble de Terrablanca es trobava a la província de Lleida. Va ser una sort localitzar aquella web!

Aquella nit no vaig poder dormir. Em notava molt nerviosa i no parava de donar voltes i voltes al llit.

El diumenge vaig agafar el cotxe i vaig anar cap a Terrablanca, Hi vaig anar sola, no vaig voler que ningú m'acompanyes. Vaig posar música i submergida en aquella melodia, anava eliminant els quilometres que em restaven per ser o no ser...una poetessa reconeguda.

No vaig tenir cap problema per arribar al poble i menys per trobar l' Ajuntament. Una noia em va indicar la sala de plens que era el lloc on es lliuraven els premis. Hi havia molt poca gent i vaig seure en una de les butaques del darrera. Em vaig sentir molt sola i distant. De mica en mica el lloc es va omplir i vaig començar a notar una pressió a l'estómac.

L'alcalde i els membres del jurat van fer la presentació del premi. Per últim va arribar l'hora de la veritat. El meu nom, van cridar el meu nom! Havia obtingut un accèssit al premi, es a dir, havia quedat segona. Vaig pujar a la tarima i vaig donar la mà a tots els membres de la taula i ells em van donar un diploma i un taló de mil euros. Crec que en aquells moments no respirava, ni escoltava els aplaudiments, em sentia plena. Darrera meu, un home, va recollir el primer premi.

Després del lliurament de premis, es va servir un refrigeri. Tothom em va felicitar i també ho va fer l'home guanyador.

Aquell premi va canviar la meua vida. Em vaig enamorar del guanyador del Premi Àngel Guimerà de Terrablanca.

ENRIQUETA MOIX MARÉ

JOSEP CIVIT I MATEU

Va néixer a Montblanc i és professor d'ensenyament primari.

Ha guanyat, entre altres, els premis de poesia

- «Marc Granell», de la Vila d'Almussafes (2002)
- «Sant Celoni» (2003)
- «Jacint Verdaguer, de la Vila de Calldetenes (ex aequo, 2005),
- «Alella a Maria Oleart» (2006),
- «Miquel Martí i Pol» (2007)
- «Marià Manent», de poesia»

Té publicades les següents obres:

- La catedral submergida (1989),
- El que queda del dia (1999),
- Illes de cendra lenta (2002),
- Entre parèntesi (2003), Pretèrit imperfecte (2004),
- Instantànies (2006),
- Només un vidre (2007),
- Interior amb finestres (2008) i
- El cel de Zuric (2009).

ENRIQUETA MOIX MARÉ

Publicacions

Llibres de poesia:

- «Caminant amb el sentiment», Reus (1991) Cooeditat amb Pilar Navàs.
- «Gloses» (varis autors), Mallorca (2004).
- «Empremtes al glaç», Badalona (2008).
- «Perro sin dueño» (varis autors), Universidad de Albacete (2008).
- «Esglaons de pètals», Badalona (2009).
- «Capvespre al parc», Badalona (2010).

Llibres de narrativa:

- «Quadern d'aniversari» (varis autors), Montblanc (2005).
- «Històries Verdaderes» (varis autors), Constantí (2007).
- «Relats breus per a dones» (varis autors), El Prat de Llobregat (2008).
- «Pluma, papel y vino» (varis autors), Logroño (2009).
- «Premi Cartes d'amor» (varis autors), Calafell (2009).

Premis literaris

- Accèssit al Premi Jalpí i Julià de poesia, de Sant Celoni (2006)
- 1 er. Premi als Premis Grau Miró de Haiku, de Barcelona (2006)
- 3 er. Premi al Certamen de poesia, de Santa Margarida de Montbui (2006)
- Accèssit al Premi Poetes Fina Palma, d'Horta de Barcelona (2007)
- 1 er. Premi als Premis Grau Miró de Haiku, de Barcelona (2007)
- Menció d'honor al Premi Mn. Narcís Sagué de poesia, de Vallgorguina (2007)
- Accèssit al Concurs literari de poesia, de Llorenç del Penedès (2007)
- Finalista als Premis Literaris, de Constantí (2007)
- Finalista al Premi Internacional de Haikus de la Facultad de Derecho de Albacete (2007)
- Finalista al Premi Cartes d'amor, de Calafell (2009).
- Finalista al Premi Joan Santamaria, de Barcelona (2009).
- Finalista al premi Sàlvia, de Canet de Mar (2009).
- 3 er. Premi al concurs de l'Hospital de Sant Pau, de Barcelona (2010)
- 2 on. Premi Sagrada Família, de Barcelona (2010).
- 3 er. Premi Pedro Hernandez Salinas, de Rubí (2010).